

Het verhaal gaat, dat er eens een klein cafe heeft gestaan aan de 's Gravenweg, schuin tegenover de Stationsbuurt.

Het is al in 1932 afgebrand, wie zou daar nog iets over kunnen vertellen?'

Dat is mevrouw Willie Opschoor-Holdermans, geboren in 1928.

Zij is de jongste dochter van Cornelis Holdermans ,1885-1957 en Alida Cornelia Hoogendijk, 1890- 1960.

Cornelis Holdermans was loodgieter van beroep. Hij nam in 1918 het cafetje DEVONIA over, van wie weet mevrouw Opschoor niet.

Het was een cafe met een plaatsje voor paarden, die konden eten uit een ruif en even uitrusten, terwijl hun bazen binnen iets dronken. Dat waren marktlui, of boeren op weg naar de veemarkt in Rotterdam, of handelsreizigers.

Op de heenweg namen ze koffie, en als de zaken goed waren gegaan, op de terugweg een stevige borrel.

Natuurlijk was dat overdag de zorg van moeder de vrouw, naast haar drukke huishouding, vader deed loodgieterswerk!

In de avond stond Cees Holdermans zelf achter de toog, dan was het een buurtcafé waar men even aanliep voor een kop koffie en een borrel of zomaar een praatje. Ook stond er een biljart waar veel gebruik van werd gemaakt. Ook door het zoontje van de familie, toen hij nog maar vier jaar was. Hij klom op een stoof en deed vrolijk met de grote mannen mee. Gelukkig is het laken altijd heel gebleven!

Achter de zaak stond een rijtje van vier kleine huisjes.

Daar woonden de familie Bruinhorst, Arie Linge en Aaldijk, die altijd veel kerkewerk deed.

De naam van de vierde bewoner is mevrouw Opschoor vergeten.

Wel weet ze nog dat er veel kinderen woonden, waar zouden die allemaal geslapen hebben?

Maar ja, vroeger was dat heel gewoon, met zijn allen op zolder en vader en moeder beneden in de bedstee!

Zelf woonden ze in het huis naast het cafe, er waren zes kinderen.

In die fatale nacht, 15 november 1932, lag iedereen al in bed.

Plotseling de kreet: "Brand, Brand!!!".

Allemaal vluchtten ze snel naar buiten, in pyjama en ondergoed en op blote voeten, maar de kleine Willie was er niet.

Moeder ging alle bedden na en vond haar, angstig weggekropen onder de dekens.

Gelukkig waren ze net op tijd, snel werd ze ook naar beneden gebracht, het huis hing vol verstikkende rook.

Ontredderd stonden ze bij elkaar.

De brandweer moest met de handspuit helemaal van het dorp komen, daar stond hij in een schuur aan de dijk, naast de garage van Henk Maat.

Bovendien was het Vrijdag, de avond van de "soos", en sommigen hadden diep in het glaasje gekeken!

Toen ze er eindelijk aankwamen was het cafe reddeloos verloren, alleen het woonhuis kon nog natgehouden worden.

Burgemeester Verloop, hoofd van de brandweer, was ook meegekomen.

Hij bekeek de heer Holdermans kritisch.

"Jij hebt je broek nog aan" sprak hij, "Heb je het soms zelf aangestoken?".

Bij die opmerking ontstak moeder Holdermans in grote woede, ze wilde haar "burgervader" aanvliegen, maar werd door omstanders tegengehouden.

Gelukkig werd het gezin door buurtbewoners goed opgevangen.

De families Molenaar en Sterkenburg weet mevrouw Opschoor zich nog te herinneren.

De brand bleek te zijn ontstaan door kortsluiting op de zolder.

Daar werden altijd de lakens gedroogd, en die vormden nu goede brandstof.

Van het cafe was niets meer over, het woonhuis had rook en waterschade, er kon voorlopig niet in gewoond worden.

Het gezin werd bij familie ondergebracht.

Toen begon het getouwtrek met de verzekering.

Mevrouw Opschoor denkt, dat ze wel te laag verzekerd zullen zijn geweest .

Een paar oude keukenstoelen, die nog waren gered, werden voor een hoge prijs getaxeerd!

Cornelis Holdermans heeft later iedereen aangeraden, nooit iets uit je huis te redden, mocht dat onverhoopt in brand vliegen!

Zijn loodgietersgereedschap was ook verloren gegaan.

Aan wat nog over was van het oude woonhuis werd een nieuw pand gebouwd, op de fundatie van het vroegere cafe, op nummer 279 dus.

In 1933 werd de eerste steen gelegd door de kleine Willie Holdermans!

Zij was toen vier jaar.

Er is nog een onduidelijke foto van, waarop ze te zien is met Henk de Wit, de vader van de latere kastelein Siem de Wit, aan de Dorpsstraat.

Die eerste steen heeft ze ook nog, het is nu een bijzettafeltje!

In dat nieuwe huis is het gezin later gaan wonen.

Het oude huis is ook opgeknapt, en verhuurd, aan Frank de Bruin.

Nu is het afgebroken.

Met het loodgieters bedrijf ging het ook niet meer zo best, maar vader bezat handelsgeest en begon een agentschap.

Hij bezorgde kranten en tijdschriften.

Zijn jongste dochter kon na de lagere Schenkelschool meteen bij hem beginnen.

Voor dag en dauw uit bed, om het AD eerst op te halen aan de IJsselmondse Laan, en dan overal door Capelle te gaan bezorgen!

En dan de Margriet, de Panorama, de Libelle, die hoefden gelukkig maar 1 keer per week.

Maar de NRC weer iedere avond! En de IJssel en Lekstreek, overal, bij iedereen!!

Natuurlijk werkte haar vader zelf ook mee.

Helaas kreeg hij op latere leeftijd een beroerte, toen kon hij niet meer fietsen en moest zij het meeste alleen doen.

Op haar tochten kwam ze vaak een slagersjongen tegen, knecht van slager Henk de Groot aan de Kanaalweg. Die nam wel eens een paar kranten voor haar mee, als het op zijn route lag.

Van het een kwam het ander.

In 1953 trouwde Willie Holdermans met Hendrik Opschoor, 1923-1994.

Het jonge stel ging inwonen op de bovenste verdieping van het nieuwe huis aan de 's Gravenweg.

Eerst woonden ze boven haar ouders.
Toen die waren overleden werd het huis gekocht door haar broer, die er ook ging wonen.
Omstreeks 1972 werd het door de gemeente onteigend.
Men had grootse plannen met dat deel van Capelle!
De kinderen Holdermans zijn noodgedwongen verhuisd naar elders.

Het is nu 2010.
Een mensenleven is voorbijgegaan.
Willie Holdermans is al 82!
De traumatische ervaring van de brand heeft haar nog flink dwarsgezeten!
Dat “nieuwe huis” staat er nog.
Het wordt verhuurd.
Er is niets meer terug te vinden van het kleine cafe, met het paardenplaatsje voor de deur,
waar je zacht kon horen hinniken en tevreden snuiven.
Dat beeld kent mevrouw Opschoor alleen maar uit de verhalen.
Lang nadat het cafe verdwenen was, kwamen er soms nog handelsreizigers een boterham eten
tussen de middag bij moeder Holdermans.
Het was een vertrouwd adres geweest.
Ze konden het niet vergeten.

Wil van Kooij- Seinstra. Juni 2010.